

[Finansministeren.]

tion af hele denne lovgivning, dels betyder de, at den del af den almindelige værdistigning på landbrugsejendomme, der ligger forud for sådanne ejendommers inddragelse i byzone eller sommerhusområde, i mange tilfælde slet ikke vil komme til beskatning. Der er her en formentlig utilsigtet, helt urimelig diskriminering over for de landbrugsejendomme, som fortsat bliver liggende i landzonen, og som må svare den fulde kapitalvindingskat ved afståelse. Det er en fejl ved den gældende lovgivning, som snarest muligt bør rettes.

Vi har derfor stillet forslag om at ophæve afståelsesafgiften, således at også landejendomme m. v. i byzoner og sommerhusområder ved afståelse undergives de almindelige beskatningsregler i lov om særlig indkomstskat.

Efter forslaget bibeholdes som nævnt reglerne om frigørelsesafgift for disse ejendomme, men således at frigørelsesafgiften fradrages i en senere særlig indkomstskat.

Frigørelsesafgiften kommer derved til at virke som en forlods del af den kapitalvindingskat, der skal betales ved den første afståelse, hvorved alle landbrugsejendomme principielt ligestilles.

Ved de ændringer i vurderingsloven og den kommunale ejendomsskattelov, der gennemførtes samtidig med lov om frigørelsesafgift, blev der åbnet adgang for ejere af landbrug m. v. i de tidligere mellem- og inderzoner til ved afgivelse af de såkaldte „§ 6 B-erklæringer“ at vælge at blive ejendoms- og formuebeskattet tilnærmelsesvis efter samme regler, som skulle have været anvendt, hvis deres ejendom fortsat havde ligget i landzone. Til gengæld forpligtede de, der havde underskrevet sådanne erklæringer, sig og senere erhververe af ejendommene til at betale frigørelsesafgift og afståelsesafgift efter nærmere i afsnit II i lov om frigørelsesafgift m. v. indeholdte regler.

Som følge af den foreslåede ophævelse af afståelsesafgiften, må det være naturligt også at ophæve adgangen til for fremtiden at afgive de omtalte erklæringer, som i øvrigt kun er afgivet af meget få landbrug, og det foreslås derfor at ophæve den nævnte bestemmelse i den kommunale ejendomsskattelov og bestemmelserne i afsnit II i lov om frigørelsesafgift.

På den anden side må det findes rimeligt, at hvor disse erklæringer er afgivet, at de da stadig skal have virkning efter deres indhold.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagene og bemærkningerne til disse, skal jeg anbefale, at lovforslagene undergives en hurtig og velvillig behandling i tinget.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om afgift af arv og gave*.

Lovforslaget går ud på at forhøje arveafgiften, således at der bliver tale om særlig mærkbare forhøjelser af afgiften af store arvelodder, især når arvingen er ubeslægtet eller fjernere beslægtet med arveladeren. Tilsvarende forhøjelser foreslås gennemført for gaveafgiftens vedkommende. En forhøjelse af arveafgiften blev bebudet i statsministerens tiltrædelseserklæring i folketinget den 19. oktober 1971.

Forinden jeg gør nærmere rede for enkeltheder i forslaget, skal jeg gøre nogle mere principielle bemærkninger om de hensyn, der ligger bag regeringens forslag om disse forhøjelser.

Når en person arver, drejer det sig om en arbejdsfri indkomst eller en arbejdsfri erhvervelse. Efter regeringens opfattelse trænger reglerne om beskatningen af de arbejdsfri erhvervelser til en ajourføring. I den henseende kan man sige, at der er et fælles sigte med dette lovforslag og det forslag om skærpelse af den særlige indkomstskat, som jeg samtidig fremsætter.

Når en person ved sin død kan efterlade sig en formue, der tilfalder hans arvinger som arbejdsfri erhvervelser, skyldes det ikke alene arveladerens arbejdsindsats og sparsommelighed. Arveloddernes størrelse er også i høj grad påvirket af den almindelige tekniske og økonomiske udvikling, som blandt andet skyldes økonomisk og anden indsats fra det offentliges side.

At dette må indgå i begrundelsen for arveafgiften og for, at den bør være særlig høj for store arvebeløb, kom allerede frem, da grunden til vort nuværende arveafgiftssystem blev lagt med arveafgiftsloven fra 1908.

Jeg kan nævne, at daværende folketingsmedlem L. V. Birck bl. a. pegede på dette forhold.